יז א מיי׳ פ״ו מהלכות מעילה הלכה ה:
יח ב מיי׳ שם הלכה ד:
יט ג מיי׳ שם הלכה ב:
כ ד מיי׳ פ״ו מהלכות מעה״ק הלכה יב:
כא ה מיי׳ פ״ו מהלכות מעילה הלכה ו ופ״א מהלכות איסורי מזבח הלכה יא:
כב ו מיי׳ פ״ו מהלכות מעילה הלכה ח:

מתני׳ א) נהנה כבחצי פרוטה ופגם כחצי פרוטה או שנהנה בשוה פרוטה בדבר אחד ופגם בשוה פרוטה בדבר אחר לא מעל עד שיהנה בשוה פרוטה ויפגם בשוה פרוטה בדבר אחד ב) *אין מועל אחר מועל במוקדשין *אלא בהמה וכלי שרת בלבד כיצד רכב על גבי בהמה ובא חברו ורכב ובא חברו ורכב כולן מעלו שתה בכוס של זהב ובא חברו ושתה ובא חברו ושתה כולן מעלו ג) תלש מן החטאת ובא חברו ותלש ובא חברו ותלש כולן מעלו ד) רבי אומר כל דבר שאין לו (א) פדיון יש בו מועל אחר מועל: **גמ׳** ה) מני מתניתין רבי נחמיה היא ו) דתניא *אין מועל אחר מועל אלא בבהמה בלבד ר׳ נחמיה אומר בהמה וכלי שרת מ״ט דת״ק קסבר בעניינא דבהמה כתיב דכתיב באיל האשם ור׳ נחמיה אמר לך ק״ו אם אחרים מביא לקדושתן הוא עצמו לא כ״ש: רבי אומר כל דבר שאין לו פדיון יש כו׳: היינו ת״ק אמר רבא איכא בינייהו עצים דת״ר *האומר הרי עלי עצים לא יפחות משני גזירין *רבי אומר עצים קרבן הן וטעונין מלח וטעונין*) תנופה אמר רבא לדברי רבי עצים טעונין עצים ואמר ז) רב פפא לדברי רבי עצים צריכין קמיצה רב פפא אמר קדשי מזבח תמימין ונעשו בעלי מומין ועבר ושחטן איכא בינייהו והתניא קדשי מזבח תמימין ונעשו בעלי מומין ועבר ושחטן רבי אומר יקברו וחכ״א יפדו: **מתני׳** *נטל אבן או קורה של הקדש הרי זה לא מעל

*)[במנחות ליתא׳ תנופה וכן מחקה הרש״א וכל שכן ליתא גם מוסף]

(תוספ׳ פ״ה) ויקרא ה מנחות קו: [עי׳ ערכין כ:]

תורה אור

הכי גרסי׳ נהנה בחצי פרוטה ופגם בחצי פרוטה או שנהנה בפרוטה בדבר אחד ופגם בפרוטה בדבר אחר ה״ז לא מעל עד שיהנה שוה פרוטה ויפגום ש״פ בדבר אחד ובגמ׳ מפרש טעמא דילפי׳ מתרומה דבדבר שפגם בו נהנה: **אין** מועל אחר מועל אלא בהמה וכלי שרת בלבד· תימה דתניא בתוספתא [בקע] בקרדום של הקדש י) [ובא חברו] ובקע בו ובא חברו ובקע בו כולם מעלו וליכא למימר דבקרדום כלי שרת מיירי דהא קתני התם בסיפא נתנה לחברו וחברו לחברו הראשון מעל והשני לא מעל ובטולה כולם מעלו ומפרש התם במאי עסקינן כגון לאחר שבקע החזירו דמה שהחזירו הרי הוא של הקדש כאלו לא מעלו ורבינו יצחק מפרש דהתם בגזברין עסקינן דלעולם לא יצאו לחולין בשום מעילה עד שיוציאוה מרשותו: **רבי** אומר כל דבר (א) (שיש בו פגם) [שאין לו פריון] יש בו משום מועל אחר מועל· מפרש ליה בגמ׳: **מאי** טעמא דת״ק קסבר בעניינא דבהמה כתיב יא) [דכתיב] באיל האשם· פירוש דכתיב (ויקרא ה) (אשר) יכפר עליו באיל האשם ומיותר יב) דהכתי׳ קרא אחריתא והוה מצי למיכתב אשר יכפר עליו אלא ש״מ לדרשא אתי למימר דווקא באיל אשם איכא מעילה אחר מעילה אבל לא בכלי שרת יג) נראה לר׳ דצריך לפרש [כ]דסברי רבנן שהוא יוצא לחולין ע״י מעילה וא״כ יש לו פריון דאם אין פריון א״כ לא יצא לחולין ואמאי לא ימעלו בו מאחר שמעל אחד ואין סברא לומר בזה דגלי קרא: ור׳ נחמיה אמר לך ק״ו אם לאחרים מביא יד) לידי קדושה· פירוש שהכלי שרת מקדש במה שבתוכו טו) הוא עצמו לא כל שכן פירוש שלא יצא לחולין ע״י מעילה טז) אבל מ״מ מודה דיש לו פריון אלא גבי מעילה שאני משום ק״ו ולענין פריון שמא לא שייך האי ק״ו יז) ובאיל האשם מיבעיא ליה לדרשא אחריתא יח): **האומר** הרי עלי עצים לא יפחות משני גזירין וטעונין מלח וטעונין הגשה· ומפרש התם פרק הקומץ רבה (מנחות דף כ:) דלדברי רבי עצים צריכים קמיצה כמו מנחה וצריך עצים לעשות מערכה ולהקטירם בה והשתא פליגי כן רבי ורבנן במתני׳ דרבי סבר כל דבר שאין בו פגם כגון עצים יש בהן מועל אחר מועל כמו בהמה וכלי שרת דעצים קרבן גמור הוא ורבנן סברי דלאו קרבן הוא ואין בהם מועל אחר מועל: **קדשי** מזבח תמימים ונעשו בעלי מומין איכא בינייהו והתניא יט) [בניחותא] רבי אומר יקברו דקסבר בעינן העמדה והערכה וחכ״א יפדו דקסברי לא בעינן העמדה והערכה כ) [ג]והשתא פליגי בין רבי ורבנן דאליבא דרבי דאמר בעינן העמדה והערכה אם כן אלימא קדושתייהו סברי [ד]אינם נפדים בקל כא) הלכך יש בהם מועל אחר מועל ודבר שאין בו פגם קרי ליה לפי כשמתחלה כשהיו תמימים היו דבר שאין בו פגם ורבנן סברי אין מועל אחר מועל דלא אלים קדושתייהו שהרי הם נפדים מבלי העמדה והערכה כב): **נטל** אבן או קורה של הקדש הרי זה לא מעל· בגמרא מוקי לה באבנים המסורות לו לגזבר כג) עסקינן שאינן יוצאין לחולין בנטילת הגזבר לפי שאינו מוציא מרשות הקדש בנטילתו שכל זמן שהיא ברשות הגזבר הרי היא ברשות הקדש עד שיוציאה מרשותו:

נהנה

מתני׳ נהנה כבחצי פרוטה· כגון שלבש בגד של הקדש ונהנה בו כשיעור חצי פרוטה: ופגם בחצי פרוטה· שקרעו ופגמו כשיעור חצי פרוטה: או שנהנה בשוה פרוטה בדבר א) אחד· שיש בו פגם ולא פגם: ופגם בש״פ בדבר אחר· כגון ששפך משקה ולא נהנה מכן ה״ז לא מעל עד שיהנה שוה פרוטה ויפגום בש״פ בדבר אחד והכא מיירי בדבר שיש בו פגם וקסבר דכתרומה בעינן דפגימתו והנאתו כאחד: אין מועל אחר מועל במוקדשין אלא בהמה דקדשי מזבח וכלי שרת בלבד· ב) הני לאו לדמי קיימי ולא בני איפגומי נינהו שאפילו רכב ע״ג בהמה והכחישה או הלם מגמרה עדיין ראויה היא לקרבן ולא פסלה בכך למזבח דבין שמינה ובין כחושה חזיא להקרבה ואין בה תורת פגימה הלכך לאו בקדושתה קיימא הלכך יש בה מועל אחר מועל וכן שתה אחד בכוס של זהב אפי׳ איפחתו ופגמו כיון דקדושת הגוף היא ולא קדושת דמים דלאו לפדייה קיימא עדיין קאי לשירות ויש בו מועל אחר מועל: רבי אומר כל דבר שאין בו פגם· שאינו נפסל בפגימה דהיינו כל דבר שאין לו פריון כי הני בהמה וכלי שרת דאמרן במתני׳ יש בו מועל אחר מועל ובגמ׳ מפרש מאי איכא בין רבי לרבנן: **גמ׳** קסבר בעניינא דבהמה הוא דכתיבא מעילה ולא בשאר מילי דכתיב [והכהן] יכפר עליו (הכהן) באיל האשם והאי באיל האשם יתירא הוא שכבר נאמר תחלה איל אשם וכימא קרא וכפר עליו הכהן והוי לא באיל האשם ל״ל לומר שכפר עליו במה שמעל באיל האשם שנהנה ממנו דמשמע אפי׳ מעל בו מאה פעמים קרוי אשם שיש בו מעילה כל שעה ומדכתב רחמנא בהמה גבי מעילה ולא שאר מילי מכלל דאין מועל אחר מועל אלא בבהמה בלבד: ר׳ נחמיה· דמוסיף כלי שרת למעילה מייתי לה מק״ו אם אחרים מבילין לקדושתן כלומר כיון דכלי שרת תמידי כ״כ שמבילין אחרים לקדושה ויש בהן מעילה דהכי קיימא לן (זבחים פז.) דכלי שרת מקדשין בכל דבר: הוא עצמו· כלי שרת כגון כוס של זהב לא כ״ש שיהא קדוש כל כך שיהא בו מועל אחר מועל: איכא בינייהו עצים דת״ר האומר הרי עלי עצים וכו׳· דהכי תנן במס׳ מנחות בפרק האומר הרי עלי עשרון האומר הרי עלי עצים לא יפחות משני גזירי עצים ואמרינן בגמרא ת״ר קרבן מלמד שמתנדבין עצים וכמה שני גזירין וכן הוא אומר והגורלות הפלנו על קרבן העצים: רבי אומר עצים קרבן הן וטעונין מלח וטעונין הגשה· לרבי דקרי להו קרבן האי דבר שאין בו פגם וקדשי קדושת הגוף ויש בהן מועל אחר מועל שאם ישב עליהן וחזר אחר וישב עליהן יש בהן מועל אחר מועל ולרבנן דלא קרו להו קרבן לא הוו כקדשי מזבח אלא הוו כקדשי בדק הבית והוו דבר שיש בו פגם ודמו כממון דלא קיימי אלא לדמי ואין בהן מועל אחר מועל: אמר רבא לדברי רבי· דקרי להו קרבן אותן עצים טעונין עצים אחרים להקטירן עליהן כמו שאר קרבן: וצריכין קמיצה· שיקח מן העצים מעט בקומצו ויקטיר תחלה דהואיל ומקיש להו למנחה שטעונין מלח והגשה טעונין נמי קמיצה: רב פפא אמר קדשי מזבח וכו׳ איכא בינייהו: והתניא· בניחותא קדשי מזבח תמימין ונעשו בעלי מומין ועבר ושחטן עד שלא נפדו רבי אומר יקברו משום דקא סבר הכל היו בכלל העמדה והערכה אפילו קדשי מזבח והאי לא אפשר בהעמדה והערכה דהא מתו הלכך יקברו הואיל ולית להו פדייה הלכך יש בהן מועל אחר מועל הנאה ממנה אחר שחיטה: וחכמים אומרים יפדו· דלא בעו העמדה והערכה וכיון דקדושת דמים נינהו ולית בהו פדייה אין בהן מועל אחר מועל:

מתני׳

קדושין נב.
[עי׳ תוספות זבחים פח. ד״ה ולא]

הגהות צ״ק [א] שאין לו פגם כו׳· [ב] דקסברי רבנן דכלי שרת יוצאין לחולין כו׳· [ג] והשתא פליגי בן רבי ורבנן כמתניתין דאליבא דרבי ס׳· [ד] אינם נפדים בקל הלכך ס׳·

◆

שיטה מקובצת

לא חשיב שינוי רשות וכן לכל זמן שלא זכה בו השואל המשאיל יכול לחזור בו וא״ת אמאי נקט אליבא דרב הונא מפי משאר אמוראי דאמרינן התם תקנו משיכה בשוכרים וע״ק אמאי לא נקט שינוי רשות דסכירה והתנה דלכ״ע קנו במשיכה ועוד דלכאורה משמע התם דאין הלכה כמותו כדמוכח פרק השואל דאמר תנ״ה כדרך שתקנו משיכה בלקוחות כך תקנו משיכה בשוכרים וי״ל דנקט שאלה ואליבא דרב הונא לרבותא דאע״ג דמהני׳א המשיכה להעמידה ברשות השואל לחייבו באונסים גם לרב הונא כדמוכח פרק השואל אפ״ה לא חשיב שינוי רשות כיון שלא קנאה לגמרי גם לענין חזרה אבל אי אשמועינן עד דמשיך בסכירה ומתנה אליבא אמוראי דפליגי אדרב הונא לא הוה זה חידוש לפטור קודם משיכה דפילתא דפשיטא הוא דאין זה שינוי דאפילו הוציאה [לרשותו בינוא דהקדש איתיה] כ״נ למהר״ם: א) **מתני׳** נהנה בחצי פרוטה כגון שלבש טלית של הקדש ונהנה ממנו כחצי פרוטה ופגם חצי פרוטה: או נהנה שוה פרוטה בדבר אחד׳ פי׳ בדבר שיש בו פגם ופגם בשוה פרוטה בדבר אחר פי׳ שלא נהנה כגון שלבש טלית זה וקרע טלית אחר לא מעל עד שיהנה בשוה פרוטה ויפגום בשוה פרוטה בדבר אחד בגמ׳ מפרש לה דילפינן מתרומה דבדבר שפגם בו נהנה: **אין** מועל אחר מועל במוקדשים׳ פי׳ ומיירי בכתבון להוציאו לחולין ולכך אין מועל אחר מועל לפי שהראשון הוציאו לחולין: **אלא** בהמה וכלי שרת בלבד׳ תימה דתניא בתוספתא קרדום של הקדש בקע בו ובא חברו ובקע בו עד מאה כולם מעלו וליכא למימר דהתם מיירי בקרדום שהוא כלי שרת דקתני התם בסיפא נתנה לחבירו וחבירו לחבירו הראשון מעל והשני לא מעל ואי בכלי שרת כולם מעלו וי״ל דהכא מיירי באדם שאינו גזבר ומתכוין לקנות בהגבהה וא״כ הוציאו לחולין ומש״ה אמרי׳ אין מועל אחר מועל והתם מיירי בגזברים דלעולם הם מוחזקים בשל הקדש וכשסבורים הם שהקרדום שלהם ואינם מתכוונים להוציאה לחולין וא״כ לעולם לא יצא לחולין בשום מעילה עד שיוציאה מרשותו ולכך קאמר דכולן מעלו ועוד מפרש ר׳ חיים כהן דהתם במאי עסקינן דמיד שבקע בו החזירה ומיד שהחזירה הרי הוא של הקדש והוי כאילו לא מעל ומש״ה קאמר דכולן מעלו׳ כ״ז חסר מן התוס׳: ב) אין׳ עי׳ תוס׳ ב״מ (דף לט ע״א) ובקדושין (דף נג): ג) תלש מן החטאת ובא חבירו ותלש כולן מעלו׳ וקשה להר״ם דאמר בבכורות בפרק הלוקח (דף כו ע״א) בעי ר׳ ינאי התולש צמר מעולה תמימה ובעי תולש מי איכא מאן דשרי׳ אלא צמר שנתלש מהו וי״ל דהכא מיירי בתולש מבכור חטאת׳ חסר מתוס׳: ד) רבי אומר כל דבר שאין פגם שלו חשוב מאחר שאין עומד לפדיון יש בו מועל ובגמרא פריך היינו ת״ק׳ חסר מתוס׳: ה) גמ׳ מני מתני׳ דאמר כלי שרת יש בו מועל אחר מועל׳ חסר מתוס׳: ו) דתניא אין מועל אחר מועל אלא בבהמה בלבד שקדושתה קדושת הגוף ואין לה פדיון מן התורה שאינה אלא צורך קרבן׳ חסר מן התוס׳: ז) ואמר רבא לדברי׳ תיבת ספא נמחק: ח) תיבת אחר נמחק: ט) בלבד דהני לאו: י) קרדום של הקדש בקע בו ובא חבירו ובקע בו אות ב׳ נמחק: יא) כתיב דכתיב באיל: יב) ומיותר הוא דהא איכא כתיב אחרינא: יג) פתיבת נראה עד תיבת ור׳ נחמיה כס״א אינו: יד) מביא לית תיבת לידי נמחק: טו) שבתוכו כלומר שדבר שקדש בכלי יש בו מועל כמו המנחה שהרי מה שקדש בכלי קדוש קדושת הגוף ואינו יוצא לחולין הוא: טז) פתיבת אבל עד תיבת ובאיל האשם נמחק: יז) והא באיל האשם אות ו׳ נמחק: יח) אחריתא וא״ת מאי קסבר ר׳ נחמיה אי קסבר כלי שרת בר פריון הוא א״כ הוא יוצא (ידי חולין) [לחולין] על ידי מעילה וא״כ היכי קאמר דיש בו מועל ואי קסבר מן התורה אין פריון בכלי שרת א״כ למה לי ק״ח פשיטא דיש מועל וי״ל דמודה ר׳ נחמיה דיש לה פריון ומ״מ אמר דיש מועל אחר מועל משום ק״ח כדאמרינן ולענין פריון שמא לא שייך האי ק״ח וא״ת א״כ ת״ק למה לי באיל האשם אילימא דבבהמה יש מועל פשיטא דכיון דקדושה קדושת הגוף א״כ אינה בת פריון א״כ אינה יוצאה לחולין על ידי מעילה ולא בא לומר דאין מועל אחר מועל בכלי שרת דפשיטא כיון שהוא בר פריון כדפרי׳ וכדאמרינן בכתות דאין בו מועל אחר מועל וי״ל דבאיל האשם אתיא למימר דבכלי שרת אין בו מועל אחר מועל לאפוקי מק״ח כדקאמר ר׳ נחמיה הוא דאתא הס״ד ומה״ד היינו ת״ק פי׳ רבי דקאמר דבר שאין בו פגם יש בו מועל אחר מועל והיינו ת״ק דהיינו טעמא דיש מועל בבהמה משום שאין פגם שלו חשוב מחמת שאינו עומד לפריון ואינו יוצא לחולין הס״ד: יט] בניחותא קדשי מזבח תמימין ונעשו בעלי מומין רבי: כ) והערכה וא״ת למה נקט עבר ושחט לנקוט שמתו וי״ל דאי מתו לא הוו אמרי רבנן יפדו דאין פודין הקדשים להאכילן לכלבים ובמתניתין מיירי שנהנה מהם לאחר ששחטן והוא פליגי רבי ותיבות השתא פליגי בין נמחק: כא) בקל כדאמר אלא יקברו הלכך: כב] והערכה סיהו קשה דאליבא דרבי דאמר יקברו אמאי יש בהם מעילה מאי שנא מקדשים שמתו דאין בהם מעילה דבר תורה ושמא י״ל דאין מעל אחר מועל דקאמר היינו מדרבנן [illegible]

◆

רבינו גרשום

וכיון דשקליה קנאו נעשה קדש והביא חטאתו ואשמו ממנו דהיינו מוציא מקדש לקדש וכיון שהביא מעל: דברי ר׳ שמעון׳ דקסבר ר׳ שמעון מאן דמחייב חטאת או אשם לעולם הוא חייב באחריותו עד שיביאנו לעזרה וכיון שהביאו נפטר מידי אחריותו אף האי נמי דמוציא מן קדש לקדש וכיון שהביאו אל העזרה ויצא י״ח וידי אחריותו מעל: ור׳ יהודה אמר לעולם הוא באחריותו עד שיזרוק הדם׳ אף הכא כיון שנזרק הדם יצא י״ח ואחריותו מעל דרמי כמו שהוציא לחול ויצא בו י״ח׳ מנין דמעל ת״ל תמעול מעל ריבה: שיטול מאי׳ כלומר מאי קא סלקא דעתך למעט נשיא ומשיח מכלל נפש פשיטא נפש כי תמעול כתיב׳ ונפש משמע בין דיחיד בין דנשיא בין דמשיח: מהו דתימא אמר רחמנא׳ גבי שמן המשחה ואשר יתן ממנו על זר והאי משיח לאו זר הוא דהא איפשח בגויה וס״ד דלא אתי לכלל מעילה קמ״ל: ואקשה רחמנא למעילה לסוטה ולעבודת כוכבים ולתרומת כדאמרינן לעיל׳ אקשה לסוטה דמה סוטה אע״ג דלא פגמה מעלת דסוטה אינה נוהגת אלא בבעולה דהכי כתיב ויתן איש בך את שכבתו מבלעדי אישך מכלל דלא נהגא אלא בבעולה ובבעולה לית בה תו פגם ואפילו הכי כתב בה ומעלה בו: גבי הקדש נמי׳ כי נתנה מבעת בידה אע״ג דלא פגמתו מעלה: ואקשה רחמנא לעבודת כוכבים דעד דאית בה שינוי ששינה עצמו מרשות המקום לרשות עבודת כוכבים: גבי הקדש נמי עד שביקע בקרדום׳ עצי חולין דשיניה מסלאכת קדש לסלאכת חולין לא מעל: אקשה לתרומה׳ כדאמרינן יליף חטא חטא מתרומה להכי מה תרומה פרט למזיק דאם שפך אוכלין או משקין של תרומה ולא נהנה מהן אינו חייב: אף גבי הקדש׳ כל פירי דבר אכילה כי מזיק ליה ששפכו ולא נהנה ממנו פטור אבל דבר שאינו בר אכילה כי מזיק ליה ולא נהנה ממנו כגון קרע מלבוש של הקדש חייב׳ ואיכא דאמר כי יאכל פרט למזיק׳ שאכלו דרך הנאה פרט ל(ה)אם הזיק באכילתו פטור: והדבא לאו בר איפגומי הוא׳ דקתני מתניתין כיון שנתנה מעל ולא קתני עד שיפגום אלמא משום דלאו בר איפגומי הוא וקא פריך הכי והדבא לא בר איפגומי הוא: א״כ דהבא דכליתיה דנאן להיכן אזל׳ דנאן אדם עשיר היה ונתן זהב ותכשיטין הרבה לכלותיו ושקלו בשעה שנתנו להן ושקלו לאחר זמן ונמצא חסר משקלן אלמא דזהב דבר שפוגם הוא: א״ל׳ רב זביד מרא ליכא למשמע מינה דדילמא הא דחסר להיכן דרמיין כלותך כלומר שלא היו משמרין אותו זהב של תכשיטיהן שהיו משליכין בכל מקום שהיו מוציאין כדרך שעושין כלותיך ואינן משמרין אותו כהוגן בשביל כך חסר אבל זהב המשתמר יפה אינו חסר: ועוד׳ אם תמצא לומר שהוא מתחסר אפילו הכי כיון שנתנה מעל דהוי דלא איכא נהנה ופגם לאלתר שאינו פוגם מיד בשעה שנתנה בו הלכך כיון שנהנה פגם: לעולם מי לא איכא פגימה׳ הכי קאמר מי קאמינא דלית ביה פגימה לעולם לאלתר קאמר דלית ביה פגימה אבל לאחר זמן פוגם ומתחסר: סברי אי בבהמת תמימה׳ אי בחטאת תמימה קא מיירי מתניתין: היינו כוס של זהב׳ מה כוס של זהב לא קאי לפדיית משום הכי לא אזיל ביה בתר פגם אלא כיון שנהנה בו שוה פרוטה מעל אף בהמת תמימה דקיימא להקרבה ולאו בת פדייה היא אמאי קאמר בה עד שיפגום מאי פגם מצי למעבד בה אי רכב עלה עד דהוכחשה או תלש משערה האי לא הוי פגם דלא פסלה למזבח דבהמה בין שמינה בין כחושה חזיא להקרבה: אמר רב פפא׳ ודאי מתניתין בחטאת בעלת מום עסקינן דקימא לפדייה וכיון שפגמה שהכחישה נפחתת מדמיה והוי דבר שיש בו פגם הוא הלכך לא מעל עד שיפגום בשוה פרוטה וסיפא דקתני וכשהיא מתה כיון שנהנה בשוה פרוטה מעל בין בתמימה בין בבעלת מום שמתה מיירי דהא נמי לאו בת פרייה דאין פודין את הקדשים להאכילן לכלבים הלכך לא תני הכא עד שיפגום ל): נהנה בבחצי פרוטה׳ כגון לבש (פירות) [בגד] הקדש בהנאת שיעור שוה

א) וקצת משמע כן ביומא [דף פ ע״ב] ע״ש ודו״ק· ל) ע״כ צריך לעמוד בקודם

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones